

การอภิปรายผลของการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงผลของการจัดลำดับของส่วนประกอบของประโยคบอกเล่าว่าจะมีผลต่อการจำระยะสั้นอย่างไร ซึ่งส่วนประกอบของประโยคบอกเล่านี้ประกอบไปด้วยประโยคมูลฐานและส่วนประกอบประเภทเสริม อันได้แก่หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมบอกเวลาและหน่วยเสริมบอกสถานที่

ผลของการวิจัยอภิปรายได้ดังนี้

1. ผลของการเปรียบเทียบการจัดลำดับของประโยคมูลฐานในประโยคบอกเล่าที่มีต่อการจำระยะสั้น จากตาราง 1, ตาราง 4 และตาราง 8 พบว่าการจำระยะสั้นของประโยคบอกเล่าจะดีที่สุดเมื่อประโยคมูลฐานอยู่ในลำดับที่ 2 ของประโยคบอกเล่า และการจำระยะสั้นจะไม่ดีที่สุดเมื่อประโยคมูลฐานอยู่ในลำดับสุดท้ายของประโยค จากการสำรวจประโยคบอกเล่าที่มีประโยคมูลฐาน หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมบอกเวลาและหน่วยเสริมบอกสถานที่ เป็นส่วนประกอบ จำนวน 1,000 ประโยคที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2519 จำนวน 4 ฉบับคือ ไทยรัฐ, เติลนิวส์, กวาสยาม และบ้านเมือง พบว่าประโยคบอกเล่าที่ปรากฏจะมีส่วนประกอบของประโยค 2 ส่วน และ 3 ส่วน ประโยคบอกเล่าที่มี 3 ส่วนประกอบนี้ ปรากฏว่าประกอบไปด้วยประโยคมูลฐาน หน่วยเสริมบอกเวลา และหน่วยเสริมบอกสถานที่เท่านั้น ในประโยคบอกเล่า 3 ส่วนประกอบนี้ก็ปรากฏว่าประโยคบอกเล่าที่มีประโยคมูลฐานอยู่ในลำดับที่ 2 ของประโยค มีจำนวนสูงสุด (12.2%) และในลำดับที่ 1 รองลงมา (10.5%) ส่วนในลำดับที่ 3 ซึ่งเป็นลำดับสุดท้ายจะน้อยที่สุด (5.1%) ถึงแม้จะไม่แตกต่างกันมากนัก ก็แสดงให้เห็นว่าคนเราค้นเคยกับประโยคบอกเล่าที่มีประโยคมูลฐานอยู่ในลำดับที่ 2 ของประโยคมากกว่าในลำดับอื่นของประโยค จึงคาดหวังว่าประโยคมูลฐานจะต้องอยู่ในลำดับที่ 2 ของประโยคบอกเล่า ดังนั้นเมื่อรับฟังประโยคที่มีประโยคมูลฐานอยู่ในลำดับที่ 2 จึงทำให้จำได้ดีกว่า เมื่อประโยคมูลฐานอยู่ในลำดับอื่นของ

ประโยค โดยเฉพาะในลำดับสุดท้ายของประโยค แต่อย่างไรก็ตามประโยคจากหนังสือพิมพ์ก็เป็นเพียงประโยคที่มีส่วนประกอบเพียง 3 ส่วนเท่านั้น แต่ประโยคที่ใช้ในการทดลองนี้มีถึง 4 ส่วนประกอบ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันบ้าง แต่ ฮอลล์¹ (Hall, 1954) ก็ได้พบว่าการระลึกคำที่มีความถี่สูงจะดีกว่าคำที่มีความถี่ต่ำ

2. ผลของการเปรียบเทียบการจัดลำดับของหน่วยเสริมบอกเวลาและหน่วยเสริมบอกสถานที่ที่มีต่อการจำระยะสั้น จากตาราง 6 และตาราง 7 พบว่าการจัดลำดับของส่วนประกอบทั้งสองชนิดนี้ ไม่มีความแตกต่างในการจำระยะสั้น ซึ่งอาจแสดงว่าคนเราคาดหวังหน่วยเสริมบอกเวลาและหน่วยเสริมบอกสถานที่ในตำแหน่งต่าง ๆ ของประโยคเท่ากัน จึงทำให้ผลของการจัดลำดับส่วนประกอบทั้งสองในประโยคบอกเล่าไม่มีความแตกต่างในการจำระยะสั้น แต่จากการสำรวจประโยคในหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่าจำนวนของประโยคบอกเล่าที่มีการจัดลำดับของส่วนประกอบทั้งสองนี้ แตกต่างกันออกไปคือ จำนวนของประโยคบอกเล่าที่มีหน่วยเสริมบอกเวลาอยู่ในลำดับที่ 1 มีอยู่ 11.1% ในลำดับที่ 2 มีอยู่ 7.5% และในลำดับที่ 3 มีอยู่ 10.2% จำนวนของประโยคบอกเล่าที่มีหน่วยเสริมบอกสถานที่อยู่ในลำดับที่ 1 มีอยู่ 6.2% ในลำดับที่ 2 มีอยู่ 9.1% และในลำดับที่ 3 มีอยู่ 12.5% ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า ประโยคในหนังสือพิมพ์ มีลักษณะของการเขียนโดยเฉพาะ เพราะเป็นการรายงานข่าวสารออกมา แต่ในชีวิตประจำวัน คนเราอาจจะคุ้นเคยกับลักษณะของประโยคต่าง ๆ เหล่านี้มากพอ ๆ กัน จึงทำให้การคาดหวังของประโยคที่มีลักษณะของการจัดลำดับของส่วนประกอบทั้งสองชนิดในลำดับของส่วนประกอบทั้งสองชนิดในลำดับต่าง ๆ กันนั้น เท่ากัน จึงไม่มีผลแตกต่างในการจำระยะสั้น

3. ผลของการเปรียบเทียบการจัดลำดับของหน่วยเสริมพิเศษที่มีต่อการจำระยะสั้นของประโยคบอกเล่า

¹Walter Kintsch, Learning, Memory and Conceptual Processes (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1970), p. 16.

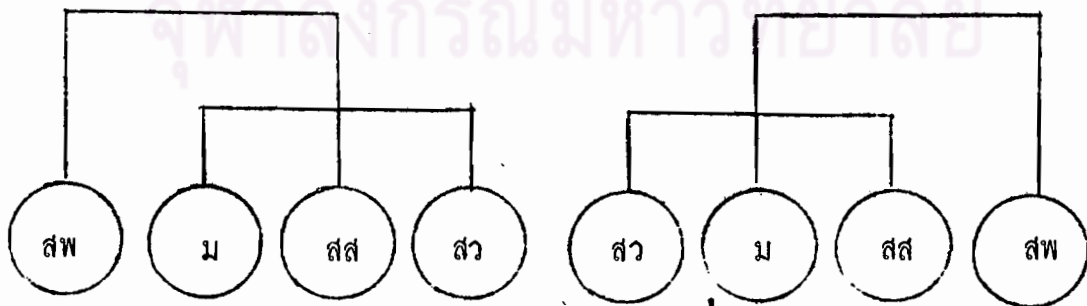
3.1 จากตาราง 1 ตาราง 5 และตาราง 9 พบว่าการจำระยะสั้นของ
 ประโยคบอกเล่าจะดี เมื่อหน่วยเสริมพิเศษอยู่ในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 4 ของประโยค

3.2 จากตาราง 11 ตาราง 12 และตาราง 13 พบว่าความถี่ของการตอบ
 ผิดตำแหน่งประเภทประโยคมูลฐานไปเป็นส่วนประกอบประเภทเสริมนั้นน้อยกว่าการตอบผิด
 ตำแหน่งประเภทอื่น แสดงว่าในการจำประโยค คนเราจำประโยคมูลฐานได้ดีกว่าส่วนอื่น
 ของประโยค

3.3 จากการสำรวจประโยคในหนังสือพิมพ์รายวัน พบว่ามีประโยคบอกเล่า
 ที่มีหน่วยเสริมพิเศษเป็นส่วนประกอบอยู่ 3.5% ส่วนที่เหลือเป็นประโยคที่ประกอบด้วยประ-
 โยคมูลฐาน หน่วยเสริมบอกเวลาและหน่วยเสริมบอกสถานที่ ซึ่งเป็นประโยคที่มี 2 ส่วน
 ประกอบ และ 3 ส่วนประกอบ แสดงว่าส่วนประกอบ 3 ชนิดคือ ประโยคมูลฐาน หน่วย
 เสริมบอกเวลา และหน่วยเสริมบอกสถานที่ มีการปรากฏสูงกว่าหน่วยเสริมพิเศษ และมักจะ
 อยู่รวมกัน คนเราจึงคุ้นเคยกับลักษณะของประโยคเช่นนี้มาก

จากข้อ 3.1 ข้อ 3.2 และ ข้อ 3.3 แสดงว่าการที่คนเรารู้คุ้นเคยกับประโยคที่มี
 ส่วนประกอบทั้ง 3 ชนิด คือ ประโยคมูลฐาน หน่วยเสริมบอกเวลา และหน่วยเสริมบอก
 สถานที่มาก ดังนั้น เมื่อเวลาจำประโยคจึงได้รวมส่วนประกอบทั้ง 3 ชนิดนี้เข้าเป็นหน่วย
 หนึ่ง โดยมีประโยคมูลฐานเป็นหลัก และมีหน่วยเสริมบอกเวลากับหน่วยเสริมบอกสถานที่มา
 เป็นส่วนขยาย จากนั้นจึงได้นำหน่วยเสริมพิเศษมาขยายหน่วยใหญ่ทั้งหมด ซึ่งหน่วยเสริม
 พิเศษอาจจะอยู่ในส่วนหน้าหรือส่วนท้ายของหน่วยใหญ่

ตัวอย่าง

ม = ประโยคมูลฐาน

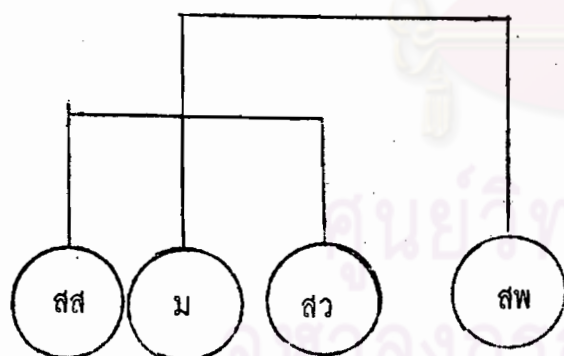
สว = หน่วยเสริมบอกเวลา

สป = หน่วยเสริมพิเศษ

สส = หน่วยเสริมบอกสถานที่

ดังนั้นจึงเห็นว่าเมื่อหน่วยเสริมพิเศษอยู่ในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 4 ของประโยคบอกเล่า การจำระยะสั้นจึงดีกว่า เมื่อหน่วยเสริมพิเศษอยู่ในลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 ของประโยค เพราะว่าถ้าหน่วยเสริมพิเศษไปอยู่ในลำดับที่ 2 และลำดับที่ 3 ของประโยคแล้ว จะทำให้ประโยคมูลฐาน หน่วยเสริมบอกเวลาและหน่วยเสริมบอกสถานที่ไม่สามารถที่จะรวมกันเป็นหน่วยได้ จึงทำให้จำได้ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับที่ มิลเลอร์² (Miller) ได้กล่าวว่าการจำประโยคนั้น คนเราจะจำคำที่เป็นหลักเพียง 2 - 3 คำ และจำแบบแผนโดยทั่ว ๆ ไปของประโยคเท่านั้น ซึ่งจากสิ่งเหล่านี้คนเราจะนำมาสร้างเป็นประโยคขึ้นโดยอาศัยเทคนิคการจำมาช่วยในการจัดระเบียบและเพิ่มจำนวนคำเข้าไปในหน่วย (Chunk)

จากผลของการเปรียบเทียบการจัดลำดับของประโยคมูลฐาน หน่วยเสริมพิเศษ หน่วยเสริมบอกเวลา หน่วยเสริมบอกสถานที่ และจากตาราง 2 พบว่า ประโยคที่ง่ายต่อการจำระยะสั้น มีส่วนประกอบที่จัดลำดับในลักษณะดังนี้คือ

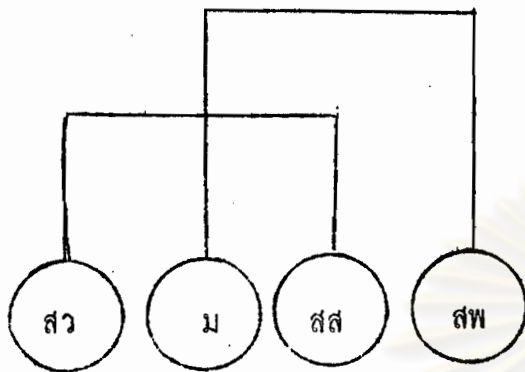

หน่วยเสริมบอกสถานที่ ประโยคมูลฐาน หน่วยเสริมบอกเวลา หน่วยเสริมพิเศษ

²James Deese, The Psychology of Learning (3d ed.; Tokyo

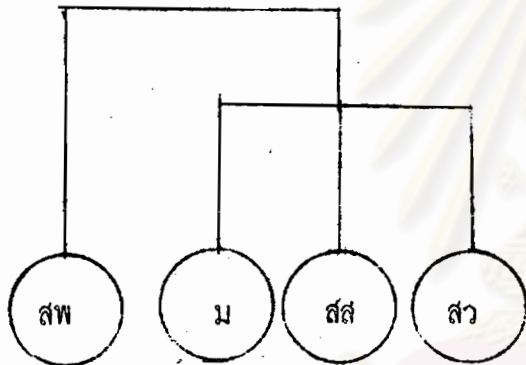

2

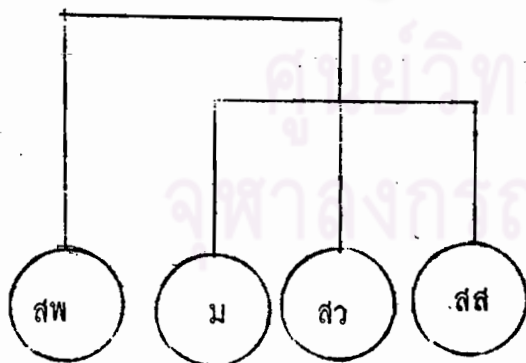
หน่วยเสริมบอกเวลา ประโยคมูลฐาน หน่วย
เสริมบอกสถานที่ หน่วยเสริมพิเศษ

3

หน่วยเสริมพิเศษ ประโยคมูลฐาน หน่วยเสริม
บอกสถานที่ หน่วยเสริมบอกเวลา

4

หน่วยเสริมพิเศษ ประโยคมูลฐาน หน่วยเสริม
บอกเวลา หน่วยเสริมบอกสถานที่

จากผลของการวิจัย ก็ได้พบว่าการจัดลำดับของส่วนประกอบของประโยคบอกเล่า
นี้ มีผลแตกต่างกันในกรจําระยะสั้น ซึ่งตรงกับสมมุติฐาน